

Udskriftsdato: 27. december 2025

KEN nr 9324 af 15/06/1995 (Historisk)

Ankestyrelsens principafgørelse O-78-95 om hjælpemiddel -
kommunikationshjælpemiddel - båndoptager - blindt barn - merudgifter
ved forsørgelsen

Ministerium: Social- og Boligministeriet

Journalnummer: J.nr.: 21334-93

Ankestyrelsens principafgørelse O-78-95 om hjælpemiddel - kommunikationshjælpemiddel - båndoptager - blindt barn - merudgifter ved forsørgelsen

Resume:

En båndoptager til en blind dreng måtte anses for et kommunikations hjælpemiddel, som i væsentlig grad kunne afhjælpe den nedsatte funktionsevne og dermed i væsentlig grad lette hans daglige tilværelse.

Der kunne derfor ydes hjælp hertil efter § 58, men ikke som merudgift ved forsørgelsen efter § 48.

Kassation:

Der er kommet nye regler på området

Love:

Lov om social bistand - lovbekendtgørelse nr. 1024 af 13. december 1994 - § 48, stk. 1 og § 58, stk. 1

Vejledninger:

Socialministeriets vejledning af 3. juli 1987 om hjælp efter bistanndslovens § 48 -

Socialstyrelsens vejledning nr. 1 af 14. juni 1988 om ydelse af hjælpemidler i henhold til bistanndslovens § 58 - NKH 21 - Kommunikationshjælpemidler

Sagsfremstilling:

Moderen til en 8-årig blind dreng, som tillige var generelt udviklingshæmmet og havde gennemgribende udviklingsforstyrrelser af autistisk karakter, søgte om hjælp til en båndoptager. Drengen var undergivet specialvejledning.

Specialvejledningen søgte i januar 1993 om en båndoptager som hjælpemiddel til drengen. Det oplystes bl.a. i ansøgningen, at drengen ville have gavn af en kvalitetsbåndoptager til brug i hjemmet. Den skulle bruges til optagelse af hverdagssituationer og oplevelser, som derefter kunne gentages. Det var erfaringen, at blinde børn både havde glæde af og udviklingsmæssigt profiterede af gentagne gange at høre sådanne optagelser, som de selv var med i.

Prisen på den ansøgte stereobåndoptager var ca. 4.900 kr.

Kommunen bevilgede en almindelig kassettebåndoptager til ca. 600 kr. som et hjælpemiddel. Specialvejledningen anførte i klagen til ankenævnet, at den bevilgede båndoptager ikke opfyldte de krav, som specialvejledningen stillede til en kvalitetsbåndoptager til optagebrug, idet der var tale om en meget enkel båndoptager egnet til afspilning af lydbånd med tale (lydbøger).

Det var kommunens opfattelse, at drengens handicap var tilgodeset på forsvarlig måde med den bevilgede båndoptager.

Ankenævnet fandt dels på baggrund af drengens handicap, dels på baggrund af det oplyste om, hvad båndoptageren skulle anvendes til, at udgiften ville kunne afholdes efter lovens § 48 som en merudgift

ved forsørgelsen af et handicappet barn. Nævnet besluttede derfor at pålægge kommunen at yde hjælp til den nævnte båndoptager.

Ved indankningen anførte kommunen bl.a., at man ikke fandt, at der i § 48 er lovhjemmel til at yde hjælp til båndoptagere, som skal anvendes som hjælpemiddel til en blind.

Sagen blev behandlet i principielt møde med henblik på afklaring af, om bistandslovens § 48 eller § 58 fandt anvendelse i et tilfælde som det foreliggende.

Afgørelse:

Den ansøgte båndoptager kunne ikke anses for en merudgift ved for sørgelsen.

Hjælpen kunne derfor ikke ydes efter bistandslovens § 48.

Ankestyrelsen fandt derimod, at hjælp til den ansøgte båndoptager skulle ydes efter bistandslovens § 58.

Ankestyrelsen lagde herved vægt på, at båndoptageren måtte anses for et kommunikationshjælpemiddel for den blinde dreng, der i væsentlig grad kunne afhjælpe den nedsatte funktionsevne og dermed i væsentlig grad lette hans daglige tilværelse.

Ankestyrelsen ændrede således ankenævnets afgørelse, for så vidt angik hjemlen til at yde hjælpen.